

4. Абрикосов Д. С. Механізм цивільно-правового захисту прав пасажирів за договором перевезення пасажирів повітряним транспортом / Д. С. Абрикосов // Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки. – 2014. – № 3. – С. 74-83.

5. Пунктуальність авіаперевізників 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kbp.aero/about/press-center/news/2016/1656/>.

УДК 347:656.7.072(4)(043.2)

Іванова В. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Навчальний керівник: Білоусов В. М., старший викладач

ЗАХИСТ ПРАВ ПАСАЖИРІВ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ АВІАПЕРЕВЕЗЕНЬ НА АВІАЛІНІЯХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СПІВТОВАРИСТВА

Ринок авіаперевезень у світі та в Україні невідомо зростає. Відповідно, зростають вимоги до якості надання послуг.

У зв'язку з цим зростає й значення обізнаності пасажирів і авіаперевізників у юридичних аспектах надання послуг із авіаперевезення та юридичної відповідальності авіаперевізників у випадках, передбачених чинним законодавством.

Порядок здійснення міжнародних пасажирських перевезень авіакомпаніями України врегульований нормами національного законодавства України і нормами міжнародних конвенцій та регламентів, до яких приєдналась Україна.

Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, передбачено інші правила, ніж встановлені законами України, застосовуються правила міжнародного договору.

Авіаційні перевезення авіаперевізниками України врегульовані такими нормативними актами:

- Повітряний кодекс України;
- Правила повітряних перевезень пасажирів і багажу (затверджені наказом Міністерства інфраструктури України від 30 листопада 2012 р. за № 735, зареєстровані в Мін'юсті від 28 грудня 2012 р. за № 2219/22531, далі – Правила повітряних перевезень);
- Конвенція про уніфікацію деяких правил міжнародних повітряних перевезень, прийнята 28 травня 1999 р. (далі - Монреальська Конвенція);
- Конвенція для уніфікації деяких правил, що стосуються міжнародних повітряних перевезень від 12 жовтня 1929 р., ратифікована Українською РСР від 14 серпня 1959 р. за № 995-181 (далі - Варшавська

Конвенція 1929 р.).

Окрім зазначених вище спеціальних нормативно-правових актів, правила надання послуг авіаперевізниками в Україні також регламентуються нормами Цивільного кодексу України, Законом України «Про захист прав споживачів».

На практиці найпоширенішими порушеннями прав і законних інтересів пасажирів є випадки скасування та затримки авіарейсів.

Отже, якщо міжнародний авіарейс було затримано на тривалий час, а перевізник не надав належної інформації про причини затримки рейсу, не забезпечив харчуванням та питною водою, не забезпечив приміщення в готелі для очікування, у зв'язку з тривалою затримкою рейсу; не надав можливість безкоштовно зателефонувати про затримку рейсу тощо, пасажир може звернутися письмово до офіційного представництва авіаперевізника з відповідною претензією, в якій викласти скаргу на неналежно надану послугу з авіаперевезення та пропозицію надати відповідну компенсацію за порушені права пасажирів [2].

Громадянин, права якого були порушені авіаперевізником, може на підставі положень ч. 2 ст. 104 Повітряного кодексу України звернутись до суду з цивільним позовом для захисту свого порушеного права [1].

При зверненні до суду у відповідності до ч. 1 ст. 60 Цивільного процесуального кодексу України кожна сторона зобов'язана довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень [5].

Доказами є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення сторін, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи (ч. 1 ст. 57 ЦПК України) [5].

За змістом ч. 4 ст. 60 ЦПК України доказування не може ґрунтуватися на припущеннях [5].

У випадку судового спору відомості щодо причин затримки рейсу в якості доказу підтверджуються копією бортового журналу рейсу (надається авіаперевізником), що містить відповідний запис про причину затримки рейсу.

Оцінюючи належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності, суд приходить до висновку про наявність чи відсутність правових підстав для задоволення позову, в частині вимог про стягнення з авіаперевізника-відповідача на користь позивача грошової компенсації [6].

При цьому суд враховує надані позивачем докази та документально доведені позивачем збитки.

Судом для задоволення позовних вимог має бути встановлено, що затримка вильоту рейсу відбулася саме з вини авіаперевізника-

відповідача.

Проблемним є питання про відшкодування моральної шкоди, яка може бути спричиненою пасажиром, оскільки ані Повітряний кодекс України, ані Варшавська Конвенція, ані Монреальська Конвенція як спеціальні нормативні акти стосовно Закону України «Про захист прав споживачів», ані правила перевізника, ані умови договору на повітряне перевезення не передбачають відшкодування заподіяної моральної шкоди міжнародним авіаперевізником.

Література

1. Повітряний кодекс України: Закон від 19.05.2011 № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
2. Правила повітряних перевезень пасажирів і багажу від 30 листопада 2012 р. № 35 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z2219-12>.
3. Цивільний кодекс України: Закон від 16.01.2003 № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44 – Ст. 356.
4. Про захист прав споживачів: Закон України від 12.05.1991 № 1023-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 30. – Ст. 379.
5. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>.
6. Позови пасажирів до авіаперевізників, які виникають з відносин міжнародних повітряних перевезень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=2839>.

УДК 331.5-053.6«312»(477)(043.2)

Іжаківська А. В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Вишновецька С. В., д.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ТА ЗАЙНЯТОСТІ МОЛОДІ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Безробіття в Україні призводить до негативних соціальних та економічних наслідків. Соціальні наслідки безробіття викликають напруження в суспільстві, оскільки незайняті є нестабільною категорією населення. Професійна дискваліфікація молоді у стані тривалого безробіття зменшує їх конкурентоспроможність, що є причиною ускладнень при подальшому працевлаштуванні. Як наслідок, у безробітної молоді знижується мотивація до суспільно корисної праці.